ఈ వారం కథ

ఒక మహాకార్యం ముగిసింది.

మరణ లోకపు ద్వారాలు నిశ్శబ్దంగా తెరుచుకున్నాయి.

మృత్యువు ముందు శిశువులా మోకరిల్లాను
తల్లిలా నన్ను గుండెలకు హత్తుకుంది

* * *

మృత్యువు నీడ నా మీద పరుచుకుంది
గుండె వేగం హెచ్చింది
కళ్ళ ముందు చిక్కటి చీకటి
ఏవేవో నీడల దృశ్యాలు
సమాధుల్లోంచి లేస్తున్న జ్ఞాపకాలు
దుఃఖపు వీచికలు
వాయులీనాలు అందుకోలేని అగాధ విషాదం
శరీరమంతా పాములా పాకుతున్న బాధ
ఎత్తయిన కొండ చరియల్లోంచి, లోయల్లోకి దూకుతూవున్న రక్తం

శరీరంలో ఎక్కడో ఇరుక్కుపోయి వుంది ఆత్మ
ఆత్మ తలుపులను దబదబ మోదుతూ వుంది గుండె
ఆత్మ మేలుకుంది
వెయ్యి సముద్రాలు తమ కెరటాలతో చెళ్ళున చరిచాయి
ఒక మహా ప్రయాణానికి ఆత్మ సర్వసన్నద్ధమయ్యింది

* * *

మనిషిగా వుంటే బలే చావు!

దెయ్యంగా మారినప్పటి నుంచి హాయిగా వున్నాను

దెయ్యాలు ఎంత హాయిగా వుంటాయో, మీకు చచ్చినా అర్థం కాదు

శరీరంతో తెగతెంపులు చేసుకున్న తరువాత ఒక వాయుతరంగం వచ్చి నన్ను కౌగిలించుకుంది. అర చేతుల మీద లాలించింది.

గాలితో చెట్టాంపట్టాల్ వేసుకొని ప్రయాణించాను.

ఎంత దూరం ప్రయాణించానో, ఎన్ని రోజులు ప్రయాణించానో తెలియదు.

దెయ్యాలకు కాలమూ, దూరమూ లెక్కలతో పనేముంది?

ఇప్పుడు నా శరీరమే ఒక మేఘమయింది.

కొన్ని శక్తులు కూడా నాకు అబ్బాయి. అవసరమొచ్చినపుడు వాటిని ప్రదర్శించి చూపుతాను.

నా ప్రయాణం ఒక అడవిలో ఆగిపోయింది. అక్కడి సౌందర్యం గురించి వర్ణించడానికి, భూమ్మీద ఏ భాషలోనూ మాటలు లేవు.

పక్షుల కిలకిల నవ్వులతో నిశ్శబ్దాన్ని మీటుతూ వున్నాయి. తుమ్మెదలు తమరెక్కలతో గాలికి సంగీత పాఠాలు చెపుతున్నాయి.

అడవి ఒక పాటల పెట్టె!

ప్రతి క్షణమూ గానమే!

సెలయేరు ఒక పాటల ప్రవాహం.

ప్రతి చెట్టునీ, కొమ్మనూ, ఆకునీ, పువ్వునూ ఆప్యాయంగా తడిమాను. నాకెందుకో దుఃఖమొచ్చింది. (దెయ్యాలకి కూడా కన్నీళ్ళుంటాయి)

ప్రకృతిలోని రక్తమాంసాలతో మమేకమై నా జీవితం సాగలేదు. పెట్రోల్ పొగలతో మసిబారిపోయిన నగరాల్లో నేను సంచరించాను.

ఆత్మను ఆకాశ హర్మ్యాల పునాదుల్లో పాతిపెట్టి నగరాలు బతుకుతూ వుంటాయి.

* * *

సైరన్ కూతతో ఫ్యాక్టరీ బ్రేవ్‌మని తేన్చింది.

పిప్పి బయటికొచ్చింది.

శంకరం తన ముసలి సైకిల్‌ని ఎక్కాడు.

అతను తన చుట్టూ చూశాడు.

వేలాది జనం హడావుడిగా తమ గుహలకు బయలుదేరుతున్నారు.

నైరాశ్యపు యంత్రాలు!

దిగులుతోకూడిన నవ్వుతో అతని పెదాలు వంకరతిరిగాయి.

దారిలో ఒక గోలీకాయ కనిపించింది. అతని కళ్ళు మెరిసాయి. సైకిల్ దిగి దాన్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

చుట్టూ గమనించాడు. ఎవరికీ ఇతరులను పట్టించుకునేంత తీరిక లేదు. సంతోషంగా గోలీని గాల్లోకి ఎగరేశాడు. ఇలా ఐదారుసార్లు చేశాడు. హఠాత్తుగా అతన్ని ఏదో విషాదం చుట్టుముట్టింది.

'నగరానికొచ్చి నేను చాలా పోగొట్టుకున్నాను' అని అనుకున్నాడు.

నగరం అన్నీ తీసేసుకుంటుంది.

ఎవరికీ ఏమీ మిగల్చదు-నగరానికి జీర్ణశక్తి జాస్తి.

మనుషులు అన్నీ పోగొట్టుకుంటున్నప్పుడు, బాల్యంలోకి వెళ్ళడానికి ప్రయత్నిస్తారు.

పల్లెటూళ్ళోకి ప్రవేశించాడు.

చిన్న బిడ్డ కళ్ళు తెరిచాడు.

పక్షుల అరుపులతో చీకటి భయపడి తప్పుకుంటూ వుంది.

కోడిపుంజు గొంతు సవరించుకుంటోంది.

కోడిపెట్ట పిల్లల్ని వెంటవేసుకొని బయలుదేరింది.

'సుయ్యి' 'సుయ్యి'మంటూ పాలు పితుకుతున్న శబ్దం.

తెల్లావు తల అటూ ఇటూ వూగిస్తూ వుంది.

పసివాడు వెళ్ళి నాయనమ్మ మెడను వాటేసుకున్నాడు.

'అమ్మా! పాలు' అన్నాడు గోముగా

'ఆవుకి దండం పెట్టుకో నాయనా' అంది నాయనమ్మ.

చిన్ని చేతులతో దండం పెట్టుకున్నాడు.

'నీలాంటి తల్లిలేని బిడ్డలకు ఆవే అమ్మ' అంది.

బుల్లిదూడ తన తమ్ముడి దగ్గరకొచ్చి చెంగుచెంగున ఎగిరింది

బాల్యం ఒక కన్నీటి చుక్కగా మారి శంకరం కనుకొలకుల్లోంచి జారిపోయింది.

నగరం సందుగొందుల్ని వెతుక్కుంటూ సైకిల్ వెళుతూ వుంది. చివరికి ఇంటి దగ్గర ఆగింది.

పంపు దగ్గర తన భార్య గొడవపడుతోంది. బూతులు పంపు నీళ్ళకంటే జోరుగా వస్తున్నాయి.

నాలుకకి సానపెట్టకపోతే నీళ్ళు దొరకవు.

రెండవ తరగతి చదువుతున్న కొడుకు ఎదురొచ్చాడు.

తినడానికి ఏమైనా తెచ్చాడేమోనని ఆశగా, తండ్రి చేతుల వైపు చూశాడు. పిల్లవాడి కళ్ళలో నిరాశ. పిల్లవాడు తలని పుస్తకంలో దాచుకున్నాడు.

శంకరం కాళ్ళూ చేతులు కడుక్కున్నాడు.

"ఇష్టమొచ్చినట్టు నీళ్ళు పారబోయద్దు. ఒక బిందె నీళ్ళు తేవాలంటే, నరకలోకంలోకి పోయి రావాలి. నా బాధ నీకేం తెలుస్తుంది" అని భార్య కేకలు పెట్టింది.

"నాన్నా, అగ్గిపెట్టెలో పట్టే పట్టు చీరలుండేవని, ఈ పుస్తకంలో రాశారు నిజమేనా?" అని కొడుకు ప్రశ్నించాడు.

శంకరం తన ఇంటిని చూసి నవ్వుకున్నాడు.

అగ్గి పెట్టెల్లో మనుషులే బతుకుతున్నప్పుడు చీరల గురించి ఆశ్చర్యం అనవసరం.

పక్కింటి చిన్న కుర్రాడు తన స్నేహితుడితో ఏదో చెపుతున్నాడు.

"రాత్రి మా నాన్న ఏం చేశాడో తెలుసా? మా అమ్మ మీద పడుకొని..."

శంకరానికి నవ్వొచ్చింది.

ఉన్నదొకటే గది. పిల్లలు ఎంత సేపటికీ నిద్రపోరు. కోరికలు మాట వినవు. కామానికి కళ్ళు లేవు. కాని పిల్లలకు కళ్ళున్నాయి.

దూరం నుంచి రైలు కూత గాలిలో తేలుకుంటూ జ్ఞాపకాల్లోకి దూరింది.

నగరం నోట్లో తలపెట్టిన రోజు గుర్తుకొచ్చింది.

భారంగా ఆగింది రైలు. అర్ధరాత్రి, చలి వణికిస్తూ వుంది.

ప్లాట్‌ఫాం జోగుతూ వుంది. ఒక ట్రంకు పెట్టెతో శంకరం దిగాడు. అతని వెంట భార్య దిగింది. ఆమె చేతిలో పసిబిడ్డ.

చలిగాలి పాములా శరీరాన్ని చుడుతూ వుంది. నిద్రలో వున్న బిడ్డ వులిక్కిపడి ఏడవ సాగాడు.

బిడ్డ రోదన నిశ్శబ్దాన్ని చెల్లా చెదురు చేసింది.

శంకరం వణికిపోయాడు. చలికి కాదు-బిడ్డ ఏడుపుకి.

జేబులోని ఉత్తరాన్ని తడుముకున్నాడు.

"పల్లెలు శిథిలమయ్యాయి. కరువుకి జాలి వుండదు. నగరంలో పనులున్నాయి బతకొచ్చు. వచ్చేయి" మిత్రుడి పిలుపు.

మిత్రుడి కోసం చూశాడు.

నగరం వింత కాంతులతో భయపెడుతూ వుంది.

స్టేషన్‌కు వస్తానన్న మిత్రుడు ఇంకా రాలేదు.

దూరంగా కనిపించే ప్రతి మనిషీ తన మిత్రుడేమోనని ఎదురు చూశాడు. మరింతగా ఎదురు చూశాడు.

ప్రపంచంలో ప్రతి క్షణమూ, ఎవరో ఒకరు 'గోడో' కోసం ఎదురు చూస్తూనే వుంటారు. 'గోడో' రాడు.

బూడిద రంగుతో తెల్లవారింది.

ఏడుపొస్తూ వుంది. రక్త నాళాలన్నీ తెగిపోయేలా ఏడవాలనిపిస్తూ వుంది.

పసి బిడ్డలు నయం-ధైర్యంగా ఏడుస్తారు.

తిరిగి వెళ్ళడానికి డబ్బు లేదు.

గుండె దిటవు చేసుకొని నగరాన్ని వెంటాడాడు. నగరంలో నిమజ్జనమయ్యాడు.

* * *

ఇక చాలు. శంకరం చనిపోయి చాలాకాలమయింది. మనుషుల గురించి మాట్లాడుకోవడమే శుద్ధ అవివేకం. వారి గురించి చెప్పకోడానికి ఏం మిగిలింది?- చెత్త.

నేను అడవిలో హాయిగా తిరుగుతున్నాను. కోతులతో కోతి కొమ్మచ్చి ఆడాను. చిటారు కొమ్మల్లో వాటితోపాటు ఉయ్యాల లూగాను. వాటికి నేను కితకితలు పెట్టేదాన్ని. అవి భయపడి చచ్చేవి. నేను వాటికి కనపడను కదా! (కనబడాలనుకుంటే కనిపిస్తా!)

ఒక రోజు పెద్దపులి కనిపించింది. జింక మీద దూకడానికి సిద్ధంగా వుందది. నేను దాని చెవి మెలిపెట్టాను. అదురుకొని ఒకటే పరుగు. సింహం గుహలో కూడా నిద్రపోయాను. సింహం కంటే భయంకరంగా గురకపెట్టే మనుషుల్నెందర్నో చూశాను కాబట్టి హాయిగా నిద్రపట్టింది.

ఇక కొండ చిలువ వుంది కదా. మహా బద్ధకం దానికి. నోరు తెరుచుకుని నిద్రపోతూ వుంటుంది. నోట్లోకి వెళితే అంతే సంగతులు. గుటుక్కున మింగేసి మళ్ళీ నిద్రపోతుంది. నేను దాని నెత్తిన మొట్టికాయ ఇచ్చాను. దానికి ఎవరన్నా కూడా లెక్కలేదు.

నక్కలతో గడిపాను. అమాయక జీవులు. మనుషులు అనవసరంగా వాటికి చెడ్డపేరు తెచ్చారు. మనుషులు తమ భ్రష్టత్వాన్ని జంతువులకి కూడా ఆపాదించి ఆనందం పొందుతారు.

ఒకసారి ఎలుగుబంటి తన గోడు వెళ్ళబోసుకుంది.

"దేవుడు బలే కఠినాత్ముడండయ్యా!"

"ఇంత బొచ్చుతో నన్ను పుట్టిస్తే, నా గతేం కానూ, చలికాలం సరే హాయిగా వుంటుంది. మరి ఎండాకాలం! నా బాధ ఎవరితో చెప్పకునేది? ఒకటే ఉక్క, దురద!" అని ఏడుపు మొహంతో చెప్పింది. పాపం! దానిది అసలే ఏడుపు మొహం.

"సరే కాని, నీ వెంట్రుక ఒకటిస్తావా?" అని అడిగాను.

"ఎందుకండి?" అంది.

"ఎలుగుబంటి వెంట్రుకని, మొలతాడుకి కట్టుకుంటే దయ్యాల భయముండదట!" అని చెప్పాను.

"ఇంతకీ తమరెవరు?" అనుమానంగా ప్రశ్నించింది.

"నేనొక దయ్యాన్ని" అని చెప్పాను.

జడుసుకొని గునగున పరిగెత్తింది.

ఇక పాముల సంగతి సరేసరి. అవి ఒట్టి బుస్సల మాస్టార్లు.

ఎన్ని విషయాలని చెప్పమంటారు? జంతువులన్నీ కూడా పరిపూర్ణమైన ప్రేమకు అర్హమైనవే.

చాలాకాలం అడవిని నాలో లీనం చేసుకున్నాను.

ఇలా వుండగా ఒక రోజు నేనొక అద్భుత దృశ్యాన్ని చూశాను.

ఒక పెద్ద కోట కనిపించింది. శిథిలమైవుంది. కాని సౌందర్యవంతంగా వుంది.

సరే, బతికినంత కాలమూ, పిచ్చుక గూళ్ళలో గడిపాను. ఇప్పటికైనా కోటలో పాగా వేసి, రాజాలా బతుకుదామనుకున్నాను.

కోటగుమ్మం ముందు నిలబడ్డాను.

ఇంతలో ఒక గంభీరమైన కంఠం వినిపించింది.

"ఆగు, అనుమతి లేకుండా, లోపలికి అడుగు పెడితే నీ శిరస్సు నా కత్తి మొన మీద వుంటుంది" అని ఆ స్వరం నన్ను ఆజ్ఞాపించింది.

ప్రపంచంలోని సకల జీవరాసులనూ శాసించేంతటి అజేయమైన శక్తి వుంది ఆ గొంతులో. ప్రకృతినంతా లాలించే మార్దవం వుంది.

ఆ స్వరంలో సంగీతముంది. ఆత్మను వెలిగించే సంగీతం.

కోట లోపలి నుంచి అడుగుల శబ్దం వినిపించింది. ఆ శబ్దానికి భూమి కూడా కంపిస్తూ వుంది. గాలి కూడా పక్కకి తప్పకొని ఆయనకి దారిస్తూ వుంది.

పాతకాలం రాచదుస్తుల్లోవున్న ఆరడుగుల ఆజానుబాహువు. దృఢకాయుడు, వయో వృద్ధుడు నా ఎదుట నిలిచాడు.

ఆయన గుండెల వరకూ, ధవళకాంతితో మెరిసిపోతున్న గుబురైన గడ్డం వుంది. అదెంత ఉజ్వలంగా వుందంటే ఆయన మొహమంతా వెన్నెల పరుచుకున్నట్టుంది.

ఆయన కళ్ళల్లో వెయ్యి సూర్యుల వెలుగు వుంది. అవి సూటిగా మన గుండెల్లోకి చూస్తాయి. ఆ కళ్ళను ఒక్కసారి చూస్తే చాలు వెయ్యి జన్మలు వెంటాడుతాయి. ఆ కళ్ళకు ఎదురుగా నిలబడి అబద్ధం చెప్పడం దేవుడి తరం కూడా కాదు. ఒకవేళ ఎవడైనా ఆ కళ్ళను ఒక్క క్షణంపాటు ఎదుర్కొగలిగినా, ఆ క్షణం కోసం వాడొక జీవితకాలం సాధనచేసిన వాడైవుంటాడు.

"ఎవర్నువ్వు?" అని ఆయన ప్రశ్నించాడు.

"అయ్యా, నేనొక దయ్యాన్ని" వినమ్రంగా చెప్పాను.

"అయితే, నీకు నా అభివాదములు, ఇక వెళ్ళిరా" అన్నాడు.

"అయ్యా, నన్ను లోపలికి రానివ్వండి" అని ప్రార్థించాను.

"నిక్షేపంగా రావచ్చు. కాని నాతో ద్వంద్వ యుద్ధం చేయాల్సి వుంటుంది"

"నాకు పోరాడటం రాదు" తల వంచుకొని సిగ్గుగా చెప్పాను.

"పోరాడటం నేర్వని వారిని నేను ద్వేషిస్తాను" అన్నాడు.

"నేను దెయ్యాన్ని కదా, మీతో ద్వంద్వ యుద్ధం చేస్తే నాకు పోయేదేముంది. మరణమెలాగూ నా జోలికి రాదు" ధీమాగా అన్నాను.

ఆయన నా మొహంలోకి జాలిగా చూశాడు. ఆయన పెదాలపై చిరునవ్వు మెరిసింది.

"దెయ్యాలకు అన్నింటికంటే గొప్ప విషాదమేమిటో తెలుసా? చావు లేకపోవడం" అన్నాడు.

నా నెత్తిన పిడుగు పడ్డట్టయ్యింది. ఏదో భయం నన్నావరించింది. సత్యానికంటే భయం కలిగించే విషయం మరొకటి వుండదు.

ఈ ముసలాయన సామాన్యుడిలా లేడు. ఈయన దగ్గర తెలుసుకోవలసిన విషయాలు చాలా వున్నాయి.

"అయ్యా, దారీ తెన్నూ లేకుండా వెళుతున్న బాటసారిని నేను. నన్ను మీ అతిథిగా స్వీకరించలేరా?" అని అర్థించాను.

"అతిథివైతే, నీకు నా హృదయంతో స్వాగతం చెపుతాను. రా లోనికి" అన్నాడు.

కోటలోనికి ప్రవేశించాను.

వందల ఏళ్ళనాటి కోట. బాగా వృద్ధాప్యం వచ్చేసింది. రాలిపోవడానికి సిద్ధంగా వుంది. అక్కడ మనుషులు వుండటం ఎలా సాధ్యమో నాకర్థం కాలేదు.

"అయ్యా, తమరిక్కడ ఎంతకాలం నుంచి

(మిగతా వచ్చే వారం)

(గత వారం తరువాయి)

వుంటున్నారు?" అని ప్రశ్నించాను.

"పద్నాలుగు వందల ఏళ్ళ నుంచి" శకీమని సమాధానం వచ్చింది.

ఉలిక్కిపడ్డాను. ఆయన కూడా నాలాగే ఒక ఆత్మ!

"తమరి పేరు?"

"విజయసింహుడు"

పిడుగు పడ్డట్టయ్యింది. ఎప్పుడో చదివిన చరిత్ర పుస్తకాలు జ్ఞాపక మొచ్చాయి.

"అంటే, స్వర్ణయుగం కాలం నాటి భయంకర దోపిడీ దొంగ విజయసింహుడు తమరేనా" అను మానంగా ప్రశ్నించాను.

"దోపిడి దొంగనా? హహ్హహ్హా" అంటూ బిగ్గరగా నవ్వాడు.

"ఒకటి గుర్తుంచుకో, అన్ని కాలాల్లోనూ పాలకులే అసలు సిసలైన దోపిడీ దొంగలు. ఇక స్వర్ణయుగం మాటంటావా! రాజులు విసిరిన ఎంగిలి మెతుకులు తిని బలిసిన వూరకుక్కలు అల్లిన కట్టు కథ అది"

"అయితే మీరు ఏ నేరమూ చేయలేదా?"

"చేశాను, ప్రజల కన్నీళ్ళను కొనగోటితో తుడిచాను"

తన ముందు ఏవేవో దృశ్యాలు కదులుతున్నట్టుగా విజయసింహుడు కళ్ళను విప్పార్చాడు.

* * *

"విజయసింహుడు పట్టుబడ్డాడట!"

"విజయసింహుడు అనొద్దు. దేవుడు అను. మన దేవుడు అను"

"ఈ రోజు ప్రజల సమక్షంలో ఉరి"

"దేవుడు కూడా చచ్చిపోతాడా?"

రాజధాని ప్రధాన వీధి ప్రజలతో నిండిపోయింది. ప్రజలు తమ కన్నీళ్ళలో తామే తడిసిపోతున్నారు. ఏడుస్తున్న శబ్దం బయటికి వినిపిస్తే చాలు, సైనికుల కొరడాలు గాల్లోకి సర్రున లేస్తున్నాయి.

విజయసింహుడు ఠీవిగా నిలబడి వున్నాడు. ఇనుప గొలుసులతో బంధించి వుంచారు. చుట్టూ సైనికులు కత్తులను అరచేతిలో పెట్టుకుని నిలబడి వున్నారు. కొంచెం దూరంలో ఉరికొయ్య కఠిన హృదయంతో నిలబడి వుంది. ఉరితాడు గాలికి మెల్లిగా కదులుతూ వుంది. ఆ దేశపు పతాకమంత గర్వంగా వుందది.

తలారి నిర్లిప్తంగా నిలబడి వున్నాడు. ఒంట్లో రక్తమే లేనట్టుగా పాలిపోయి వున్నాడతను. ఎందరి మరణాలనో అతి సమీపం నుంచి చూసిన అతను ఈ రోజు గజగజ వణికిపోతున్నాడు. రెండు రోజులుగా అతనికి నిద్రాహారాలు లేవు. పాపభారంతో అతని హృదయం క్రుంగిపోతూ వుంది.

మనసులోనే అతను భగవంతుడిని ప్రార్థిస్తున్నాడు.

"దేవుడా! నేను నిమిత్తమాత్రుడిని. నన్ను క్షమించు. ఒక మహావీరుణ్ణి ఇముడ్చుకునే శక్తి ఈ దేశానికి లేదు. అందుకే అతన్ని నీ రాజ్యానికి కానుకగా పంపుతున్నాను. భూలోకానికి, స్వర్గలోకానికి నేనొక వారధిని మాత్రమే. ప్రజల కన్నీటి వరదలో నేను కొట్టుకుపోయే రోజు వస్తే, దయతో నాకొక గడ్డి పోచను సాయంగా ప్రసాదించు తండ్రీ" అని అతను వేడుకున్నాడు.

"దేవుడుఎలా పట్టుబడ్డాడు"

"లోభం, ద్రోహం"

"మహారాజు వస్తున్నారు"

ప్రజలంతా శిరస్సును వంచారు. విజయసింహుడు తన తలను మరింత పైకి ఎత్తాడు. సూర్యుడినే తన చూపులతో ఢీ కొంటున్నాడు.

రాజు విజయగర్వంతో వచ్చాడు. విజయసింహుడి వైపు చూశాడు. రాజును విజయసింహుడు పట్టించుకోలేదు.

"విజయసింహా, రెండు రోజుల క్రితం నువ్వు పట్టుబడ్డావు. ఆ క్షణం నుంచి నేను రాత్రీపగలూ తేడా లేకుండా ఏకధాటిగా నిద్రపోయాను. ఎందుకో తెలుసా, ఇరవై ఏళ్ళు నా కంటి మీద కునుకే లేదు. దానికి కారణం నువ్వు" అన్నాడు మహారాజు.

విజయసింహుడు హేళనగా నవ్వాడు.

"ఇరవై ఏళ్ళుగా నేను కూడా నిద్రపోలేదు. నా నిద్రంతా నీలాంటి దుష్టుల గుండెల్లోనే అని నాకు తెలుసు" అన్నాడు.

రాజు కళ్ళు కోపంతో ఎర్రబడ్డాయి.

"మృత్యువు సమీపించినా, నీ పొగరు తగ్గలేదు" అన్నాడు.

"మృత్యువు సర్వదా నా దేహపు పొలిమేరల్లోనే తచ్చాడుతూ వుంటుందని నాకు తెలుసు" అన్నాడు విజయసింహుడు.

"నువు అరాజకవాదివి, న్యాయానికి శత్రువ్వి"

"మీరు కత్తిమొనతో రాసిన న్యాయశాస్త్రాలను నేను తిరగరాశాను. ఎందుకంటే మీ న్యాయశాస్త్రాలు నిరపరాధుల కన్నీళ్ళతో తడిసి చివికిపోయాయి.

"సుభిక్షమైన నా రాజ్యంలో అల్లకల్లోలం సృష్టించే హక్కు నీకెవరిచ్చారు?" కోపంగా ప్రశ్నించాడు రాజు.

"సుభిక్షం. రక్తపుటేరుల్లో కత్తులు స్నానమాడేచోట సుభిక్షం! నీ సుభిక్షం ఎక్కడుంది? రాచనగరులో వుంది. వినోదవిలాసాల్లో వుంది. మధుపాత్రలు మత్తెక్కితూలిన చోట వుంది. నేను మాట్లాడుతున్నది ప్రజల గురించి, నా ప్రజల గురించి. ఒక అన్నపు మెతుకు కోసం, కళ్ళలో ప్రాణాలు పెట్టుకుని బతికే వాళ్ల గురించి. నీ సైన్యం డెక్కల శబ్దానికి తమ పసికూనలను గుండెలకు హత్తుకుని భయంతో వణికిపోయే తల్లుల గురించి నేను మాట్లాడుతున్నాను"

"ఆపు నీ అసందర్భ ప్రేలాపన, ఎందుకు నా సహనాన్ని పరీక్ష చేస్తావు? నీలాంటి వీరుడు ఒక్కడు నా కరవాలాన్ని మోస్తే చాలు, ఈ ప్రపంచాన్నే జయిస్తాను. నీకేం కావాలోకోరుకో. ధనమా? ఈ భూమినంతా దగద్ధాయమానం చేయగల వజ్ర వైడూర్యాలు నీ ముందుంచుతాను. పదవా? నీ ఒక్క కనుసైగతో పౌరులందర్నీ పాదాక్రాంతం చేసుకోగలిగేంతటి అధికారాన్ని ఇస్తాను. ప్రజల ముందు నాకు క్షమాపణలు చెప్పి నా కిరీటంలో వెలలేని మణిగా నిలిచిపో" రాజు అర్థించాడు.

విజయసింహుడు రాజు కళ్ళలోకి సూటిగా చూశాడు. కొన్ని క్షణాల తరువాత "నేను క్షమాపణలు చెపుతాను" అన్నాడు.

ప్రజలంతా దిగ్భ్రాంతి చెందారు.

"ద్రోహి"

"దేవుడు కూడా అమ్ముడుపోతాడా"

విజయసింహుడు ప్రజలందరినీ తేరిపార చూశాడు. అతడి చూపు నుసగ్గా మారింది కన్నీళ్ళతో

"ప్రజలారా, నేను క్షమాపణలు కోరుతున్నాను. మిమ్మల్ని క్షమాపణ కోరుతున్నాను. పోరాటం మధ్యలోనే నిష్క్రమిస్తున్నందుకు నన్ను మన్నించండి. మృత్యువు నా తల మీద డేగలా ఎగురుతూ వుందని నాకు తెలుసు. మరణాన్ని నేను ప్రేమిస్తాను. కాని పోరాటానికి మరణం లేదని నాకు తెలుసు. తల్లులారా, మీ బిడ్డకు బొడ్డు కోసిన కత్తితోనే అతనికి పోరాట పాఠాలు నేర్పించండి. దుర్మార్గానికి, దౌర్జన్యానికి, రాజ్యహింసకు వ్యతిరేకంగా పోరాడండి..."

ఈ మాటలు విన్న రాజు ఆగ్రహంతో వణికిపోయాడు.

"ఎవరైనా సరే, ఒక కత్తి వేటుతో అతని ప్రసంగాన్ని ముగించండి" అన్నాడు.

విజయసింహుడి తల తెగింది.

వంచడం నేర్వని తల అది.

* * *

"అయ్యా, ఇన్ని వందల ఏళ్లుగా మీ ఆత్మకు శాంతి కలుగలేదా?" విజయసింహుడిని ప్రశ్నించాను.

"ఈ భూమి కన్నీళ్ళతో తడవకుండా వున్న రోజు నా ఆత్మకి శాంతి కలుగుతుంది" అన్నాడు శూన్యంలోకి చూస్తూ.

"అయ్యా, అది సాధ్యమయ్యే పనేనా? ఆ పని ఎవరు చేయగలరు. మనిషి మాత్రమే చేయగలడు. కాని అతను పతనమై వున్నాడు. విశ్వాస రాహిత్యయుగంలో బతుకుతున్నాడు. అతనికి దేనిపైనా నమ్మకం లేదు- ముఖ్యంగా తన అంతరాత్మ మీద! పొరుగువాడి మరణం మీద తన బతుకు ఆధారపడి వుందని అతను భావిస్తున్నాడు. అతడు సాధించిన సమస్త శాస్త్ర విజ్ఞానాన్ని, పాలు లేక గుక్కపట్టి ఏడ్చే ఒక పసిపాప ఏడుపు సవాల్ చేస్తూ వుంది. మానవుడు ఒక భూతల కీటకం! వాడి గురించి ఆలోచించడమే వృధా!" కసిగా అన్నాను.

నా మాటలు వినగానే విజయసింహుడు వడివడిగా అడుగులేసుకుంటూ నా దగ్గరకొచ్చాడు అతని చూపులు ఎంత తీక్షణంగా వున్నాయంటే, నేను మనిషినై వుంటే ఆ తీక్షణతకు గుండాగి చచ్చేవాణ్ణి. దెయ్యాన్ని కాబట్టి బతికిపోయాను.

"ఏమన్నావ్, మాట వెనక్కి తీసుకో. మానవుడంటే ఎవరనుకున్నావ్? ఈ భూమికంతా అధిపతి వాడు. మనిషి లేని ప్రపంచాన్ని నువ్వు వూహించగలవా? వాడు నీచుడు, ద్వేషించడానికి అన్ని అర్హతలు వున్నవాడు. కాని వాడిని మనం ప్రేమించాలి. మనిషి ఏమైనా చేయగలడు. నాకు విశ్వాసముంది" అన్నాడు.

"ఇన్ని వందల ఏళ్ళ తరువాత కూడా మీ అనుభవాల నుంచి మీరేమీ నేర్చుకోలేదా? మనిషిపైనా ఇంకా నమ్మకముందా?"

ఆ మాటకు విజయసింహుడు కాసేపు మౌనంగా వుండిపోయాడు. తరువాత తనలో తాను గొణుక్కుంటున్నట్టు మాట్లాడసాగాడు.

"నెత్తుటితో తమ చరిత్రలు రాసుకున్న ఎందరో నరహంతకుల ఆత్మలు ఈ దారిలో నాకు తారసిల్లాయి. వారి ఆత్మలు అపరాధ భావంతో కుష్కించిపోయి కనిపించాయి. వాళ్ళందరినీ నేను ప్రశ్నించాను "మీ కత్తుల మీద నెత్తుటి తడిని ఆరనీయకుండా బతికారు కదా, మీరేం సాధించారు" అని.

అన్నింటికి ఒకే సమాధానం. మౌనం లేదా ఒక కన్నీటి బొట్టు. దుర్గమమైన అరణ్యాల్లో, మైదానాల్లో వారి ఆత్మలు ఘోషిస్తూ వుండేవి. ఆకాశం వైపు చేతులు సాచి, కనపడని శక్తిని ప్రార్థించేవి.

'ప్రభువా, మాకు మరొక్క అవకాశాన్ని ప్రసాదించు. మళ్ళీ మనుషులుగా పుట్టించు. సమస్త దోషాలను ప్రక్షాళన చేసుకుంటాం. మనుషులుగానే బతుకుతాం' అని దీనంగా వేడుకునేవి.

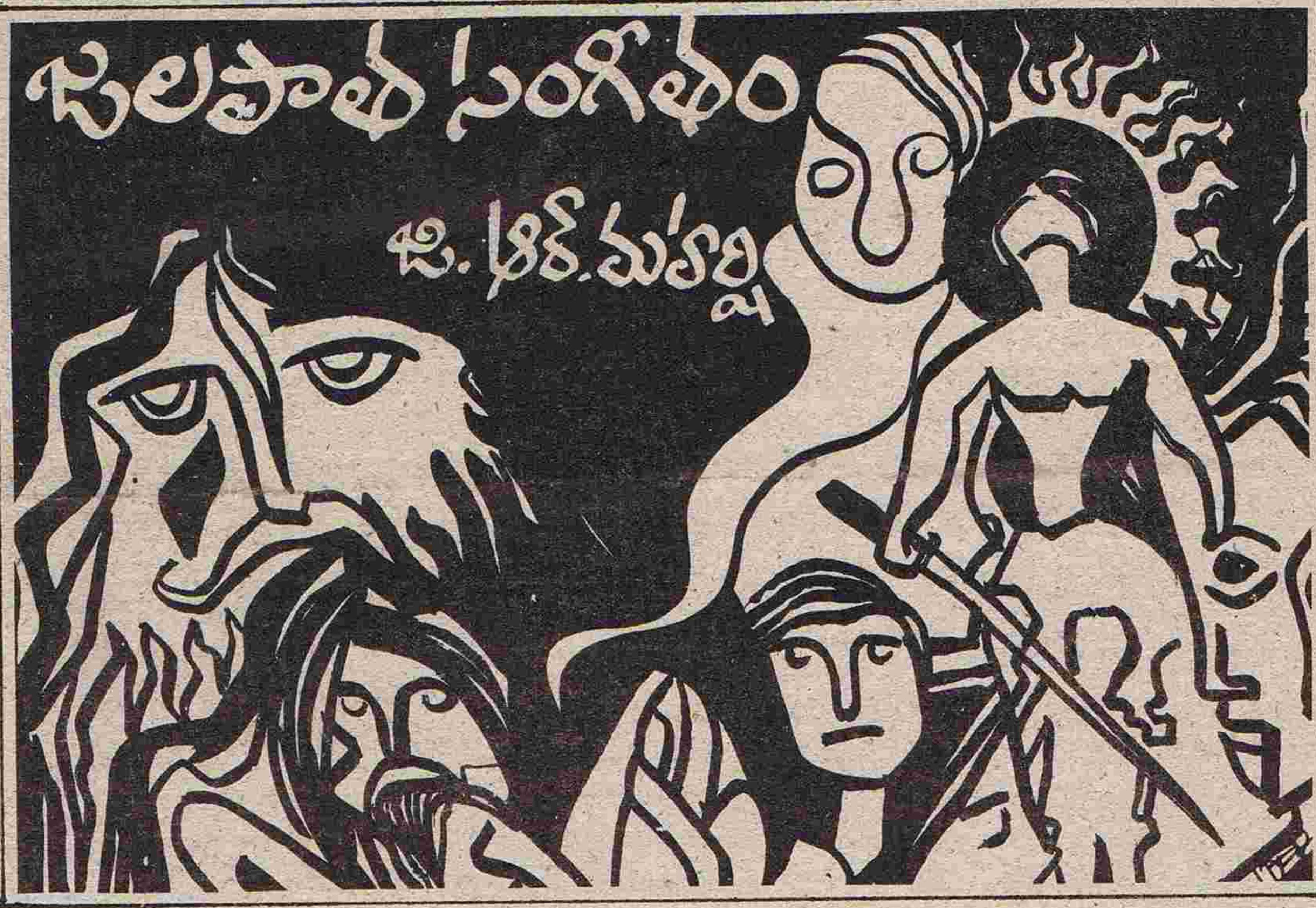

వారికి తెలుసు మనిషి జన్మ మరోసారి దుర్లభమని! నాకు తెలుసు. మనుషులు కపటంతోనూ, ద్వేషంతోనూ కప్పబడిపోయారని. కాని ఏదో ఒక తుపాను వాళ్ళని వెలికి లాగుతుంది.

మనిషి పతనమై వున్నాడని నాకు తెలుసు. అంతే కాదు అతను గాయపడి కూడా వున్నాడు. వాడి బట్టల్ని పీలికలు చేసి, వాడిని దిగంబరుడిని చేసైనా సరే, వాడి గాయాలకు కట్లు కట్టాలి"

* * *

నేను విజయసింహుడితో కలిసి కోటలోనే వుండిపోయాను.

కొద్దిరోజుల తరువాత అడవిలో మాకొక దృశ్యం కనిపించింది. ఒక స్త్రీ, ఒక పురుషుడు, మరో పసి బాలుడు అడవిలో పడి వుండగా మేము చూశాం. వాళ్ళ ఒంటి మీద గాయాలున్నాయి. కొన వూపిరితో వున్నారు. వారిని కోటకు తీసుకొచ్చాం. రెండు రోజులపాటు మూలికలతో చికిత్స చేశాం.

మొదట పసివాడు కళ్ళు తెరిచాడు. వాడికి ఐదారేళ్ళుంటాయి. కళ్ళు తెరవగానే విజయసింహుడి గడ్డం వైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"ఇంత పెద గడ్డమా!" అని పట్టుకుని లాగాడు. విజయసింహుడు పకపక నవ్వాడు.

తరువాత స్త్రీ, పురుషులు కళ్లు తెరిచారు. వారి కళ్ళలో అవిశ్వాసం, అభద్రత!

మమ్మల్ని చూడగానే చేతులు జోడించి "మమ్మల్ని చంపకండి" అని వేడుకున్నారు.

"భయపడకండి. మేము మీకు హాని చేయము. మీరెవరు? మిమ్మల్ని ఎవరు గాయపరిచారు?" అని విజయసింహుడు ప్రశ్నించాడు.

"మేము కూలివాళ్ళం. ఎక్కడ పని దొరికితే అదే మా వూరు. మాకు ఇద్దరు పిల్లలు. నెల రోజుల క్రితం ఒక వూరికి వచ్చాం. మాలాగే వందలాది మంది అక్కడున్నారు. రెక్కలుముక్కలు చేసుకుని ఎలాగో బతుకుతూ వుంటే ఒకరోజు రాత్రి కిరాతకపు దండొకటి మా గుడిసెల మీద పడింది. చేతికందిన వారిని నరికేశారు. పారిపోలేని వాళ్ళంతా చచ్చిపోయారు..." చెప్పడం ఆపి అతను కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ఆ కాళరాత్రిని కళ్ళ ముందు చెరిపేసుకోడానికన్నట్టుగా కళ్ళను గట్టిగా నులుముకున్నాడు

"మరి ఇంకో బిడ్డ?"

ఆ మాటతో తల్లి దుఃఖం కట్టలు తెంచుకుంది. గుండె పగిలిపోయేలా ఏడవసాగింది.

"ఊయలలోని బిడ్డను ఆ దుర్మార్గులు పైకెగరేశారు. నా కళ్ళ ముందే జరిగింది. పై నుంచి కిందపడుతున్న బిడ్డను చేతులతో కాకుండా...కత్తులతో..."

తల్లి కన్నీళ్లని తుడిచేపాటి పాడుగాటి చేతులు ఈ ప్రపంచంలో ఎవరికున్నాయి?

వారి దుఃఖాన్ని చూడలేక మేము దూరంగా వచ్చాం. "వాళ్ళు ఇక్కడే వుంటారు. దిక్కులేని వారిని ఆదరించే శక్తిని మనుషులు కోల్పోయినపుడు, ఆ పనిని దయ్యాలైనా నిర్వర్తించాలి" అన్నాడు విజయసింహుడు.

* * *

ఆ దంపతుల గురించి చెప్పడానికి ఏమీ లేదు. వారు జీవితం పట్ల భయపడిపోయారు. ఒక అపస్మారక స్థితిలో వారు కాలాన్ని వెళ్ళబుచ్చుతున్నారు.

ఇక మిగిలింది ఆ పసివాడు. వాడి పేరు సూర్యా చాలా తొందరగా వాడికి మేము స్నేహితులయ్యాం. విజయసింహుడు ఒక్కోసారి గుర్రంగాను, మరోసారి డేగలాగా వాడిని భూమ్యాకాశాల్లో తిప్పేవాడు. సూర్యా ముందు విజయసింహుడు మరీ పసివాడైపోయాడు.

సంపూర్ణ మానవుడెప్పుడూ సగం పసివాడుగా వుంటాడు!

సూర్యా ఎంత తుంటరివాడంటే అడవంతా కలియతిరిగేవాడు. ఒకసారి సింహం వెనుకపాటుగా వెళ్ళి దాని తోకను మెలితిప్పాడు. అది గాండ్రుమంటూ మీదికి దూకింది. సమయానికి నేనూ, విజయసింహుడు వాడి చెరో రెక్క పట్టుకుని ఆకాశంలోకి లేపుకెళ్లాం.

ఒక వెన్నెల రాత్రి ఆకాశంలో విహరిస్తుంటే చంద్రున్ని అందుకుంటానని గొడవ చేశాడు. ఆకాశంలో వెళుతున్నప్పుడు మేఘాలతో బలే ఇబ్బంది. అవి పొట్టనిండా నీళ్ళు తాగి నెడుతూ వుంటాయి. వాటి మధ్యన మనం దూరితే మొత్తంగా తడిపేస్తాయి. మేఘాలతో స్నానం చేయడమంటే సూర్యాకు బలే ఇష్టం.

ఇక వర్షపు రాత్రుల్లో వాడి ఆనందాన్ని వర్ణించడానికి వీలు కాదు. మెరుపులు మెరిసినపుడు మా కోట ఒక్క వెలుగు వెలిగేది.

వర్షపునీటిని దోసిళ్ళతో పట్టుకుని మా మీదికి వెదజల్లేవాడు సూర్యా.

"తాతయ్యా, ఆకాశానికి జలుబు చేసింది దగ్గుతూ వుంది కూడా. ఏదైనా మందివ్వు" అని అడిగేవాడు.

ఒకరోజు....

తెల్లవారుజాము.

పక్షులన్నీ పొట్ట చేత పట్టుకుని ఏదో ఒక దిక్కుకు వెడుతున్నాయి. సూర్యా ఒక గొడ్డలిని భుజాన వేసుకుని కోట నుంచి బయటికి వచ్చాడు. పరుశురాముడిలా వున్నాడు వాడు.

కోట బయట వున్న బ్రహ్మాండమైన వృక్షం ముందు ఆగాడు.

"తాతయ్యలూ, ఈ చెట్టు వేళ్ళన్నీ కుళ్లిపోయాయి. దీన్ని నరికెయ్యాలి" అన్నాడు.

"సూర్యా, మహా బలశాలులకే ఆ వృక్షాన్ని నరకడం సాధ్యం కాదు. నువ్వెంత పసిబాలుడివి" అని నేను వారించాను.

విజయసింహుడు కళ్ళతోనే నన్ను కోప్పడ్డాడు.

"సూర్యా నీ పని కానివ్వు" అన్నాడు.

సూర్యా గొడ్డలిని పైకెత్తాడు.

ఫట్మని దెబ్బపడింది.

ప్రశాంతమైన తేజస్సుతో ఉదయభానుడు తలపైకెత్తుతున్నాడు.

నేనూ, విజయసింహుడు ఒక కొండ శిఖరం మీద కూర్చొని అడివినంతా బంగారంతో వెలిగిస్తున్న సూర్యోదయాన్ని చూడసాగాం.

సూర్యా గొడ్డలి చప్పుడు లీలగా వినిపిస్తూ వుంది.

విజయసింహుడి మొహం వింత తేజస్సుతో ప్రజ్వరిల్లుతూ వుంది.

"సూర్యా అంటే ఎవరనుకున్నావ్" వాడు రేపటి తరం ప్రతినిధి. వాళ్ళు ఏమైనా చేయగలరు. కుళ్ళిపోయిన వృక్షాలను పెకలించి వేస్తారు. తుప్పు పట్టిన అన్ని విలువలను సముద్రంలో పాతేస్తారు. ఇవన్నీ వాళ్ళు చేస్తారు. నాకు నమ్మకముంది. ముసలివారు యువకులకు చేయగలిగిన సాయమేదైనా వుంటే అది వినమ్రంగా పక్కకు తప్పకొని దారివ్వడమే.

ఈ భూగోళం తలరాతను మార్చే శక్తి యువకులకు మాత్రమే వుంది. నాకు తెలుసు. పసిపాపల పెదవుల మీది చిరునవ్వులను చూడడానికే సూర్యచంద్రులు ఉదయించే రోజు ఒకటి వస్తుంది. ఆ రోజుకు స్వాగతం చెప్పడం కోసం మనమంతా ఎదురుచూడాలి.

ఆశ వెయ్యి ఏనుగుల బలాన్ని ఇస్తుంది.

నిరాశ మృత్యువుతో సమానం...

విజయసింహుడి కనుకొలకుల్లోంచి ఒక కన్నీటి బొట్టు రాలింది.

అతని గొంతులో జలపాత సంగీతముంది. ఆ సంగీతంలో నాకు మరో ప్రపంచపు హోరు వినిపిస్తూ వుంది.